

Amb la vocal radical una mica canviada, aquest terme del porc deu baixar fins a la Plana del Rosselló, puix que Saisset hi usava *raunyec* «grunyit» (gloss, p 253) «aquell sclerats de porc --- / mi' que ja som fora de l'oir' / Què diran les gents de Tuit, / en sentint los *raunyecs* que fas, armanacaire!» (*Catal d R*, p 225) També força repetit en una narració de NOLLER, que sembla d'ambient pirinenc: «S'obre una porta --- i sentim *runyecs* i gemecs i veus desconegudes ---»; «--- el vellet --- la respiració se li agita, s'escapen de son pit *runyecs* salvatges ---»; «Au --- més! --- vol dir --- amb un *runyec* repetit ---» (*O C VIII*, 140 I, 142 14, 142 1f.).

Doncs bé, si l'oc. *roundi* és un avatar de GRUNDIRE, aquest *runyir* sembla ser-ho paral·lelament de GRUNNIRE > GRUNYIR Altrament també hi ha un fr. ant. *ruignier* (Sainéan) I en resposta a «grogner le porc» de l'ALGc *řuná* a les Landes i BPyr., (a)řuná entorn del límit HGar.-HPyr.-Gers, i a l'Arleja řuná a Auizat i řená més al NE

I enant més lluny trobem tota una panòpia de paral·lels diversos it *ronzare* 'brunzir', *rómbolo* 'remor sorda i contínua', 'botzinar de les abelles etc.', francès *vrombr* «bourdonner des insectes» (Bloch, amb *frombir* al Yonne), BOMBIRE d'on el nostre BONIR (amb les variants que allí en dono), Garrotxa *rumball* 'ranera' «a mitja tarde l' *rumball* comensà a convertir-se en un gemec acompassat, entrà l' desfici ---», «després sembla que li ha minvat molt el *rumball*», MriVayreda (*Sang Nova* VI, II, 471; 469)

N hi ha d'un poc més diferents, però encara paral·lels oc ant *renar* (d'on el nostre RANERA), it *rantolare* (amb el qual va el nostre RANTELL/randell), al costat de l'it *russare* 'roncar' hi ha el del finès *runsar* «gemir, pleurer»; però aquest té (altre cop!) una variant paral·lela amb gr. *grunçar* «gémir, pleurnicher, grincer» i aquella gent té gran consciència de la interdependència de les dues variants. segons una cobla popular que hi citen, on hom escarneix «un viei *grunçaire* qui n'en fai que *ruinçar*» (Martin, *Le patois de Lallé en Bas-Champsaur* I, 270, II, 248), Manceau *randouler* «se plaindre, en parlant de la chatte séparée de son petit» i *randou* «matou en chaleur» (Sainéan, *Sources Indig* II, 25) I encara un altre en el girondí *roungà* «faire ronron, gronder sans cesse» (Moureau, *Le Patois de la Teste*, p 77), prou lluny d'allà, dins els Alps provençals, en el Queyràs *rounear* (<-eyar) «pleurer sans sujet», que a Dia pren la forma *rounguignà* (Chabrand, *Le Parlar des Alpes Cottienues*, p. 139)

Ara bé aquest deu ressorgir en el Baix Empordà: «rangunyà foscament quelcom inintelligible», VCatalà (*Lenin*, p 970) Per acabar, aqueix ll. RUDERE 'bramar' del qual Parodi (*Rom* XVII, 72) volia fer venir el nostre *roninar*, junt amb l'oc ant *ruzer* «grogner»; ¿què és sinó un número més d'aqueix reguizell d'onomatopèies, llarga professó, on cada fratre porta el seu ciri, però entre tots no fan sinó una tirallonga, en el fons única?

En conclusió, *roundi* sortí de *groundi* GRUNDIRE

sota la pressió d'aquesta inacabable sèrie. Quant a *-mar* que se li afegeix, podria ser seqüència d'un derivat abstracte. «*roundino* f. gronderie, plainte, gemissement d'enfant gâté, V. *reno*» (TDF); com també pot ser (sense que allò hi cooperés) el resultat d'una contaminació amb *botzinar* sinònim cat. de *rondinar*. I alguna mica hi pot haver de les dues coses, però jo penso molt en el model de *botzinar*, mot d'origen llatí tot sencer, perquè en forma semblant hauran nascut altres formacions paral·leles. *Botzinar* combinant-se amb *brunzir* ha fet *brunzinar* D'altra banda hi ha hagut formes de compromís amb *rondar*: justament a l'article *ronda* (veg RAVATA), he citat un cas en què Saisset usa *rondinejar* alhora amb el sentit de 'voleiar' i parlant d'un insecte, gairebé equiparant-lo amb el nostre *rondinar* «bourdonner» dels borinots etc. «una mosca --- / s'apropa dels cavalls, *rondineja*, brunzina» (*Catal d Ross*, 227); en el Comenge tenim el nostre verb però amb un sentit que tira cap al de 'rondar': «*arroundinà*: ambitionner» i alhora «*arroundo*: tour» (Dupleich, *Parler de Saint Gaudens*, s. v.); Fraga *rondinar* 'anar d'ací d'allà', BDC IV, 43.

¿Què direm del tractament de -ND- en el cat. *rondinar*, puix que ve de GRUNDIRE? Doncs, que en català -ND- s'havia de reduir a -n- però no en llengua d'oc. D'això caldria deduir que *rodinar* es propagà des de la llengua d'oc a la nostra. I de fet no podem aclucar els ulls al fet que les dades del mot en llengua d'oc tenen una vastitud i una pregonesa temporal molt més grans que en la nostra. Per tant és versemblant que en el fons hi hagi un occitanisme que ha fet forrolla. Passat que la intervenció del factor anòmal de la contaminació onomatopèica, pogués explicar també això.

Acabo rebutjant breument les altres etimologies en què s'havia pensat Ja hem vist que no ve de RUDERE com volia Parodi; tampoc de RUMINARE 'remugar' com havia insinuat Spitzer, amb ben poca base semàntica. Jo mateix havia pensat en un *(H)ARUNDINARE (de *harundo* 'canya') 'zumzejar com les canyes agitades pel vent', i en *HIRUNDINARE 'xisclar com les orenetes', bases sense altra comprovació semàntica i que també ofereixen tota mena d'inversemblances semàntiques, fonètiques etc

DERIV: *Rondinada Rondinador. Rondinaire*. «--- Mica petarrell, mica *rondinayre* ---», Pons Mass. (*Trascant p I S*, 13). *Rondinament, -menta* (V. supra). *Rondinejar*: «Els gorrions qui *rondinetjen* cercant redors», JnRosselló (*Manyoc*, 135,3f.); «el primer rat-penat ara s'envola / i *rondineja*, a les vespres d'abril / ---», JSebPons (trad. *rode*: *La Parreguera*, en *Canta-Perduu*, p. 68). *Rondineig* (supra). *Rondinet* (supra). *Rondinós* (supra).

Rondó, V. *rodó Rondoi, rondoiar, rodolejar, rondolonejar*, V. *ravata*, cf *roda Rondor, V. roldor*

RÒNEC, 'ruinós, en mal estat', 'abandonat', 'pelat', 'solitari, sol', probablement descendent semi-culte del ll. ERRŌNĒUS 'fals, errat', 'vagabund', que en la baixa època es devia pronunciar *errōnegu* i s'aplicaria a les